

[Ømann.]

netop interesseret i, at lønstigningerne ikke overvælttes, for hvis de overvælttes, forringes jo deres realløn, og så er de lige vidt? Det er en strålende argumentation. Jeg tror, statsministeren ved nærmere eftertanke vil være enig med mig i, at i visse tilfælde er det muligt, at de overenskomstmæssige lønstigninger ikke overvælttes, fordi avancerne er tilstrækkelig rigelige til, at stigningerne kan bæres af arbejdsgiverne. Jeg tror da også, det er helt evident, at det ville være muligt at fastsætte en regel om, at overenskomstresultaterne over én bank ikke måtte overvælttes.

Men det var jo ikke det, der var tale om. Det, der var tale om, var, at regeringen ved at opretholde generel usikkerhed om, hvad der skal ske med dette forhold, giver alle arbejdsgivere det argument i hænde, at de kan sige: vi ved ikke, hvordan det går med prislovgivningen, og derfor kan vi ikke give lønindrømmelser. Det er det, det drejer sig om. Det er den brug, regeringen har gjort af pristalslovgivningen. Vel, det afviser statsministeren, og det havde jeg sådan set ventet, men for at afkræfte det må han give en bedre forklaring om de andre grunde til, at vi ikke får et forslag, disse tekniske grunde, som vist ingen i verden ved hvad består i.

Det er, efter hvad jeg hidtil har hørt, vel nok begrænset, hvad vi får ud af denne debat, og jeg er i hvert fald ikke særlig begejstret over, at den nu ender med, at forslaget henvises til det 20 mands udvalg, som i forvejen har bevist, at dér kan der ingenting ske, og hvor man kan forudse, at der vil komme det samme svar fra regeringen, som vi har fået i dag. Det, vi har fået ud af debatten, er efter min opfattelse en bestyrkelse af formodningen om, at regeringen har villet en pression, men at den i øvrigt ikke har nogen vilje til at føre en sådan politik, at der er muligheder for at fremme en fornuftig overenskomstafslutning.

Sigsgaard: Hr. Ømann har så evig ret i, at man ikke har fået noget ud af debatten her, men det har man jo vidst hele tiden at man ikke ville få. Vi ville komme til at opleve her i dag, at socialdemokraterne forlangte et lovgivningsinitiativ, som de har gjort mange gange før. Det har de gjort i 21 mands udvalget, det har de gjort i dagspressen. Rege-

ringen har også i 21 mands udvalget og i dagspressen afvist at lægge forslag på bordet, og så har vi altså i dag måttet genopleve den diskussion mellem socialdemokraterne på den ene side og regeringen på den anden side. Jeg synes, det er urimeligt, at vi ikke får forslaget på bordet, men man får det nu ikke ved bare at gentage argumentationen. VKR har sit flertal og vil også i denne sag bruge sit flertal. Det vidste vi i morges, det ved vi stadig væk. Det har ikke ændret sig.

Statsministeren gjorde mig opmærksom på, at hvis de lavtlønnede skal have mere, skal andre grupper have mindre. Se, her har vi statsministerens og VKRs filosofi i en nøddeskal, nemlig at den samlede lønfremgang kun kan svare til produktionsstigningen, og at hvis nogen, f. eks. de lavtlønnede, f. eks. kvinderne skal have mere, så skal de højere lønnede have mindre. Statsministeren mener altså, at kagen, som det somme tider kaldes, har en bestemt størrelse, og den må lønmodtagerne dele. Det er en ganske bekvem filosofi for VKR. Den er bekvem derved, at den kan bringe lønmodtagerne i totterne på hinanden, sådan at de måske helt glemmer, at egentlig er det arbejdsgiverne, der er modparten. For kage teorien er jo falsk, i bund og grund falsk. Dens indhold er, at lønmodtagernes andel af nationalproduktet skal være uændret. Det siger man selvfølgelig ikke, men det er det, der ligger bag al snakken om at holde tilbage og vise samfundshensyn, som man begrundet med, at det skal alle andre grupper også gøre; vi skal alle holde tilbage og dele, hvad der er. Det betyder simpelt hen, at den procentvise fordeling af nationalproduktet mellem de forskellige grupper i befolkningen skal opretholdes uændret.

Jeg må meget advare imod den teori. Det er ikke rigtigt, at hvis de lavtlønnede får mere, eller hvis kvinderne får ligeløn, må de højere lønnede automatisk have mindre. Nej, hvis de lavtlønnede skal have mere, og hvis ligelønnen skal indføres, så må arbejdsgiverne og aktionærerne have mindre. Det er dem, der er modparten. Lønforhøjelser til f. eks. de faglærte går ikke ud over de ufaglærte. Sådan vil man gerne fremstille det, men det forholder sig snarere modsat. Lønfastsættelsen har altså ikke noget med kage teorier at gøre. Den bestemmes af udbud og